

MĂRTURIE

Mulțumesc, frate Don. Aceasta este o surpriză neașteptată. (Cineva spune: „Una plăcută”). Păi, este... („Amin”). Mulțumesc tuturor celor care au spus aceasta. Vă mulțumesc foarte mult.

Mi-au plăcut mult aceste cântece. Îmi place să le ascult! Îmi place felul acesta de a cânta, iar în locul acesta am auzit din belșug.

De obicei, eu stau singur în timp ce băieții fac înregistrări, iar când ajung acasă și am treabă în birou, le ascult tot timpul. De altfel, ascult tot ce a fost spus.

Mă bucur să-l văd pe fratele Gerholzer, un prieten al Evangheliei care cu mulți ani în urmă se ruga pentru bolnavi, poate înainte ca eu să știu aceste lucruri. Văd și alți prieteni de la Tabernacolul din Jeffersonville, ceea ce mă bucură.

L-am întâlnit și pe fratele Young Brown și i-am spus: „Fratele Jack a spus că numele de „Young” ți se potrivește. (În limba engleză „young” înseamnă „tânăr.”), de aceea când mi-a spus că are șaiszeci și ceva de ani, nu mi-a venit să cred. Fratele nu s-a schimbat deloc de când a venit prima dată aici în Shreveport. Așa este, arată la fel.

Ei bine, Dumnezeu este prea bun cu noi. Îmi place cum au cântat azi dimineață acele cântece din suflet, ca pe ceva care are însemnătate. Când le aud, abia pot să le fredonez din cauza plânsului. Și pe cele cu versurile din Psalmul 23.

În ele este ceva care îți atinge interiorul și te emoționează fiindcă știi că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.

Toate aceste lucruri despre care am vorbit și de care ne-am minunat, sunt gata să apară. S-ar putea ca unii din noi să adoarmă până atunci, dar aceasta nu va împiedica învierea noastră, fiindcă vom avea privilegiul de a veni înaintea celor care sunt transformați.

„Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1Tesaloniceni 4.16-17).

Vedeți, El este Dumnezeu și vrea să I se aducă închinare. Aceasta este plăcerea Sa: să fie slăvit pentru că este Dumnezeu. Iar noi, vom privi cu coada ochiului ca să vedem dacă și celălalt este acolo, fiindcă altfel închinarea nu ar fi completă. Atunci vom sta acolo, ne vom întâlni unii cu alții și ne vom saluta, apoi vom sta lângă Cel care ne-a câștigat toate acestea și vom cânta cântările răscumpărării. Fratele Jack spunea de multe ori: „Când îngerii vor înconjura pământul, vor sta cu capetele plecate fiindcă nu vor ști despre ce vorbim noi.” De ce? Pentru că ei nu au fost răscumparați. Dar noi trebuie să fim răscumparați și știm că Îl vom încorona ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor.

Nu știu ce să spun pentru că nu m-am gândit despre ce să vorbesc. Am venit aici și cred că vom pune mărturie. M-am uitat peste programul de aici și m-am gândit că voi aduce mesajul meu pentru Ziua Recunoștinței, iar dacă va fi cu voia Domnului, restul săptămânii o vom lăsa pentru rugăciunea pentru bolnavi.

Noi vrem să vă adunați în această sărbătoare a Recunoștinței, care este o aducere aminte a mării adunări care s-a ținut cu trei ani în urmă, când ați avut descoperirea venirii Lui și când Domnul a revărsat binecuvântări mari peste adunare. Eu mă încred în Domnul că va continua cu aceasta și astfel multe suflete vor fi salvate aici, până când vine și ultimul nume care este în Cartea înregistrărilor Celui

Preaînalt, a celor care L-au acceptat pe Hristos ca Mântuitor și au fost umpluți cu Duhul Lui.

Acum haideți să ne plecăm capetele pentru un moment.

Doamne Isuse, suntem cel mai recunoscător popor, dar suntem limitați în cuvinte. Dacă inimile noastre ar putea spune tot ce este în ele, nu am ști cum să ne purtăm. Nu este de mirare că ai spus: „Nu va fi loc destul să poată cuprinde binecuvântările pe care le revarsă Dumnezeu peste voi.” Îți suntem recunoscători pentru aceasta, Doamne, și în timp ce avem capetele plecate în adorare, Te rugăm să primești recunoștința noastră. Sunt atâtea lucruri pentru care putem să-Ți mulțumim, dar nu putem să ne exprimăm, de aceea spunem doar: „Mulțumim, Doamne.”

Dintre toate lucrurile pentru care Îți suntem recunoscători, cel mai important este Darul lui Dumnezeu dat lumii ca să ne răscumpere, Fiul Tău. Îți suntem foarte recunoscători pentru aceasta; pentru aceasta trăiesc încă de când eram copil, iar acum am îmbătrânit și știu că soarele nu va mai apune de multe ori pentru mine, fiindcă voi pleca în bucurie.

Doamne, știu că aici sunt mulți cetățeni ai Împărăției, care așteaptă să vină acel timp, fiindcă am făcut călătoria aceasta ca să-L slujim pe El și ca să încercăm să-l îndrumăm pe seamănul nostru spre Viața veșnică ce se apropie curând. Noi simțim înăuntrul nostru că este mai aproape decât ne putem gândi.

Te rugăm să ne binecuvântezi ca azi dimineață, iar acum când vom citi un verset sau două din Cuvântul Tău, lasă ca Duhul Sfânt să le ia ca mărturie pentru slava Ta, pentru că Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

M-am gândit să citesc ceva din **2Corinteni 9.14-15:**

„...și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!”

Pavel vorbește aici despre harul lui Dumnezeu față de voi, despre darul Lui nespus de mare, despre Duhul Sfânt care locuiește printre oameni. El Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru ce aveau, pentru Duhul Sfânt care a venit peste acei oameni, pentru Darul Lui nespus de bogat și atât de bogat și desăvârșit.

Nu am nici un gând, așa că voi aduce o mărturie din experiența pe care am trăit-o în ultimele zile cu Hristos. A fost atât de minunat!

Voi cunoașteți viața mea, pentru că mulți dintre voi m-ați auzit vorbind despre ea. Adunarea mea de la tabernacol este formată din trei națiuni: mexicani, canadieni și americani.

La școala duminicală de zilele trecute, au fost oameni din douăzeci și opt de state diferite. Prin rugăciuni și prigoane, tabernacolul a crescut în mijlocul cartierului general al harului lui Dumnezeu, eu însumi fiind exclus și respins de așa zisa biserică a lumii. Nu am văzut nicăieri un alt loc în care Dumnezeu să lucreze ca acolo. Este de nedescris felul în care lucrează în smerenie, iar oamenii vin de pretutindeni. Noi Îi suntem recunoscători pentru acea stație mică în care se adună oameni din toată țara, în bucurie și har.

Toată viața, eu am dorit să merg în vest. Mulți dintre voi ați auzit înregistrările în care mi-am povestit viața. Cred că au ajuns peste tot în lume.

Cred că aceasta este calea prin care Dumnezeu Și-a răspândit Mesajul și pe tărâmul păgânilor, unde a trebuit să fie tradus. Ei au înregistrări și în Germania, iar

oamenii se adună cu sutele, își pun acel lucru micuț în ureche și ascultă. Predicatorul stă acolo și traduce în limba lor ceea ce vorbesc eu. În felul acesta, sunt salvați și vindecați sute de oameni, doar în urma auzirii înregistrărilor care au mers în toată lumea. Mesajul a fost tradus și în multe dialecte ale triburilor, iar noi am auzit de ei prin scrisorile pe care le-am primit prin poștă.

Acum voi depune o mărturie personală, spre slava lui Dumnezeu, iar dacă va fi cu voia Domnului, în serile viitoare veți înțelege ce am vrut să vă spun. Veți înțelege.

Aseară am vorbit despre lumea care se prăbușește politic, social și economic. Voi spuneți: „Economic? Aceasta înseamnă mai mulți bani!” Așa este, dar de unde vin acești bani? Noi ne-am împrumutat și trebuie să plătim taxe patruzeci de ani de acum înainte, pentru că suntem faliti. Suntem o națiune falită și nu numai națiunea aceasta, ci toate, și nu mai este cale de întoarcere. Este o capcană prin care această națiune este atrasă în ceva anume, iar noi suntem conștienți cu toții de aceasta. Cu siguranță. Și cine deține averea lumii? Cine? (Cineva spune: „Roma.”). Sigur că da. Roma o deține.

Cu fiecare pas, devenim tot mai faliti, iar marii comercianți de tutun, de whisky și așa mai departe, trebuie să împrumute bani sau să schimbăm banii. Dar când se întâmplă aceasta, ne vindem dreptul de întâi născut, așa cum spune Scriptura.

Dacă va fi cu voia Domnului, aș vrea să ajung timpul când va veni acel cort în scenă. Cred că va fi curând. Urmează să merg prin toată lumea și să țin adunări în diferite locuri. Mi-ar plăcea să ajung într-un loc unde să stau vreo șase săptămâni, să iau lucrurile și să trec prin ele înainte și înapoi prin Scriptură, fiindcă este uimitor să vedem în ce timp trăim. Mă înspăimântă! În inima mea sună clopotele bucuriei fiindcă știu că venirea Domnului este aproape, dar mă înspăimântă gândul că sunt foarte mulți care nu sunt pregătiți pentru ceasul care ne stă în față. Aceasta este partea cea mai rea.

Câți dintre voi au auzit povestea despre acele veverițe? Mulți! Oh, cred că toți! Iar

zilele trecute s-a mai întâmplat ceva. Ați auzit povestea despre cei șapte munți pe care Domnul a scris acele lucruri?

Eu nu sunt predicator, voi știți cu toții aceasta, dar am fost făcut în așa fel încât duhovnicește observ aceste lucruri, le văd cum se mișcă și îi avertizez pe oameni cu privire la ceea ce urmează să se întâmple. Așa sunt făcut eu și nu pot să mă schimb, așa cum nici voi nu puteți schimba felul în care sunteți alcătuiți. Dar Dumnezeu ne-a pus pe fiecare în trup ca să facem anumite lucruri. Astfel, eu observ fiecare mișcare, fiecare obiectiv, fiecare motiv, fiindcă totul este guvernat de Duh.

Biserica aceasta a fost pusă aici pentru un scop, iar în spatele ei este un duh. Sigur că da. Și în casa ta este un duh și la fel în orice clădire, pentru că în spatele oricărui lucru este un duh, un motiv, un obiectiv. Dacă biserica aceasta este aici ca să preamărească un sistem omenesc sau ceva de felul acesta, atunci motivul ei nu este corect, dar dacă este aici ca să realizeze ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu, motivul și obiectivul ei este corect.

Mă gândesc la slujba pe care o am: la prima, la a doua și la a treia etapă a ei. Când am venit pentru prima dată la Shreveport, le-am spus oamenilor să-și pună mâinile unii peste alții, ca și cum le-aș pune eu, fiindcă înseamnă același lucru. Și Duhul Sfânt nu a dat greș niciodată, ci a spus exact problemele oamenilor. Apoi El mi-a spus: „Va veni un timp când vei cunoaște chiar și tainele inimii.” Când mi-a spus aceasta, eu nu știam că Cuvântul spune chiar acest lucru, dar Biblia spune că *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* (Evrei 4.12). (În limba engleză scrie: *„Cuvântul lui Dumnezeu deosebește gândurile și pornirile inimii.”*).

Vedeți, voi trebuie să nu părăsiți niciodată acest Cuvânt, ci trebuie să stați pe El exact cum este scris. Nu-i dați o interpretare personală, ci vorbiți-L așa cum este scris, fiindcă este Cuvântul lui Dumnezeu, este Dumnezeu, și Dumnezeu și Cuvântul Său este Același.

Așa cum am spus și aseară, pentru fiecare epocă a fost dată o parte din Cuvânt. Astfel, de fiecare dată a coborât o ungere și a prezentat partea din Cuvânt pentru epoca respectivă, iar voi puteți vedea unde suntem astăzi. Noi citim ce ar trebui să facem și atunci știm cât de departe am ajuns. Eu văd că a mai rămas un singur lucru, iar acesta este venirea Domnului Isus și răpirea Bisericii care Îl va întâlni în văzduh. Aceste lucruri trebuie să se întâmple în timpul acesta, așa cum a făgăduit El.

Fiecare din aceste etape a slujit timpului ei. El a dat vedenii și cei care au ascultat înregistrările au știut că urma încă o etapă, iar El a evidențiat-o atât de simplu. Aici stă un bărbat care a fost acolo și a văzut lucrul acesta întâmplându-se în viața mea. S-a făcut chiar și o fotografie când s-a întâmplat ceea ce a vestit Domnul Dumnezeu, pentru că noi ne-am dus acolo și a fost exact cum a spus El.

Voi ați văzut în ediția din 17 martie a revistei „Life”, acel cerc de Lumină care a apărut pe cer la o înălțime de aproape treizeci de mii și a avut douăzeci și șapte de mii lungime, deși umezeala se ridică doar la cel mult nouă mii înălțime.

Bărbatul acesta a fost cu mine și atunci când au venit cei șapte îngeri ai lui Dumnezeu, în chip vizibil, și mi-au vorbit despre timpul sfârșitului și despre descoperirea celor șapte Peceți din Apocalipsa. Atunci El mi-a zis: „Întoarce-te acasă și Pecețile își vor aduce una după alta Mesajul.” Și așa a fost. Apoi s-a ridicat, iar în timp ce făcea aceasta, s-a făcut alb și o explozie puternică a zguduit muntele, încât au început să se rostogolească la vale bolovani de mărimea unei găleți.

Nu s-a întâmplat nimic care să provoace acea explozie. Chiar și ziarele au scris să s-au făcut cercetări dacă nu cumva a fost vreun avion care a trecut bariera sunetului sau ceva, dar nu au găsit nimic, nici un avion n-a trecut prin zonă, nimic. Oricum, trecerea unui avion nu putea provoca așa ceva.

Acest lucru a fost vestit cu șase luni înainte de a se întâmpla. Cu șase luni înainte

și a fost întocmai. Știința cercetează și astăzi și nu poate înțelege ce s-a întâmplat în acea zi la Tucson. Dacă priviți fotografia din revistă, se poate vedea forma aripilor celor șapte îngeri în timp ce urcau. Prieteni, noi știm că aceste lucruri sunt corecte, de aceea, dacă este un timp în care biserica trebuie să aibă o sinceritate adâncă, atunci acesta este acel timp. Acum!

Timp ce cinci ani am fost presat în interiorul meu de un lucru și m-am întrebat tot timpul ce era greșit, ce era aceasta? În tot acel timp am umblat înapoi și încolo prin țară, dar simțeam în inima mea că ceva nu era bine.

Guvernul m-a pus sub urmărire pentru că într-una din adunări, cineva a scris un CEC și a trecut pe el: „William Branham.” Eu l-am semnat și l-am dat înapoi, acel CEC fiind folosit pentru bunul mers al campaniei. Dar pentru că am semnat cecul, m-am identificat cu el și din cauza aceasta am fost scos dator guvernului cu trei sute de mii de dolari. Astfel, o perioadă lungă de timp nu mi-au dat pace și m-au cercetat spunând: „Da, știm că banii s-au folosit pentru campanie, dar oamenii au scris cecul pentru tine, iar când l-ai semnat, te-ai identificat cu el și din cauza aceasta datorezi guvernului niște taxe. Chiar dacă l-ai ținut în mână doar o secundă, este al tău pentru că l-ai semnat.”

Eu n-am știut aceasta pentru că nu cunosc toate aceste mecanisme ale legilor. Trebuia să pun doar o ștampilă, nu să-l semnez. Prin faptul că l-am semnat, am recunoscut că era al meu. Eu primesc în fiecare săptămână un salariu de o sută de dolari de la biserica mea. Unul din administratorii tabernacolului este aici și vă poate confirma că acesta este adevărul. Asta-i tot ce iau pentru mine, în timp ce restul merge pentru campanii, acesta fiind motivul pentru care m-am simțit atât de apăsător în ultimii patru sau cinci ani.

Ei bine, de curând am fost în Canada la o partidă de vânatoare, iar Domnul a fost cu mine și m-a ajutat să aduc la El un întreg trib de indieni, în urma vindecării unei femei care suferise un infarct. Medicul nu a vrut să meargă la ea fiindcă trebuia să meargă timp de câteva ore prin pădure. Sunt prezenți aici și cei care au fost de față când s-a întâmplat acest lucru.

Când m-am întors de acolo, a trebuit să mă opresc în Colorado să vizitez niște prieteni predicatori. Eu sunt ghid în Colorado și le-am vorbit despre partida de vânătoare. Patru sau cinci dintre ei sunt prezenți aici.

Anul acesta a fost secetă în Colorado, cum a fost de fapt în toată țara, iar din cauza aceasta au izbucnit mai multe incendii care au întârziat începerea sezonului de vânătoare.

În timp ce eram acolo, a venit o avertizare de viscol. Este foarte periculos să fii în munți în aceste condiții, fiindcă ninge atât de tare încât nu-ți mai vezi nici mâna, iar în câteva ore poate cădea o zăpadă de treizeci de picioare (nouă metri), așa că poți muri acolo.

În urma noastră erau în jur de o sută de oameni cu jeepuri și camioane, dar dintre toți a mai rămas un singur camion. Eu i-am întrebat și pe ceilalți frați ce fac și ei au spus că rămân, așa că le-am zis: „În ordine, atunci fiți gata.” Apoi am luat cu mine un frate metodist și ne-am dus să aducem pâine și altele. Ne-am dus cam treizeci de mile, iar când ne-am întors, am văzut că fratele John și ceilalți au plecat pentru că auziseră avertizarea. Au plecat la timp, chiar înainte de a izbucni viscolul. Eu mi-am sunat soția și i-am spus că dacă nu ajung, să-mi găsească un înlocuitor pentru adunarea de la Tucson.

Dimineața era foarte înnourat, așa că le-a spus fraților: „Dacă începe să plouă sau ceva, să vă întoarceți imediat în tabără pentru că în zece sau cincisprezece minute nu veți mai vedea nimic în jur.” După ce s-au instalat oamenii, am urcat pe creastă ca să gonesc o căprioară spre ei. Cu câteva zile înainte de aceasta, vânasem în Tucson, iar când m-am întors aici, am împușcat un cerb pe care-l urmăream de mulți ani. L-am împușcat prea sus și pentru că se înrăutățise vremea, nu am mai stat să-l caut. Astfel, m-am gândit: „Mă duc să arunc o privire,” dar când am ajuns sus pe munte, a început ploaia, apoi lapovița și curând au început să cadă fulgi de mărimea unui dolar de argint, în timp ce vântul bătea tot mai tare. Știam că ceilalți erau deja în tabără, așa că am stat puțin și m-am gândit: „Nu voi putea găsi căprioara pe viscolul acesta!” și am pornit la vale. Abia vedeam la zece picioare în

față (trei metri) și eram cam la patru mile sau mai mult de tabără. Cunoșteam foarte bine ținutul pentru că am mânat ani de zile vitele pe acolo.

Simțeam o povară groaznică, așa că am plâns, m-am rugat și am mărturisit zicând: „Ce pot să mai fac?” Era ca și cum aș fi făcut ceva groaznic, ca și cum aș fi rănit pe cineva și trebuia să repar răul făcut. De ce eram condamnat? Nu știam. Și am spus: „Doamne, Te rog să-mi descoperi ce am făcut, ca să pot îndrepta acel lucru. Ce altceva am făcut decât să predic și să fac tot ce am știut mai bine? Am încercat să trăiesc cât se poate de curat, după cuvântul Tău, dar ce am făcut?” Era o povară pe care o purtam de ani de zile, iar în dimineața aceea, m-am gândit la ea și am pornit în jos.

Era locul în care am aniversat căsătoria noastră. Eu n-am fost niciodată acasă la aniversarea căsătoriei noastre, fiindcă întotdeauna merg sus pe munte, acolo unde am mers și în primul an când m-am căsătorit cu ea. Nu am avut bani să mergem în luna de miere, așa că am mers într-o mică drumeție de vânătoare, și așa am făcut două lucruri în același timp.

Îmi amintesc cum am ajutat-o să treacă peste un buștean, după care am ajuns într-un loc micuț unde i-am făcut o poză. Mă gândesc la aceasta, la părul ei negru și la cât era de frumoasă, iar acum este căruntă... doar câțiva ani au fost suficienți s-o schimbe.

M-am gândit: „Aș vrea să merg acolo sus, dar este prea greu.” Ninge tot mai tare și știam că trebuie să ajung repede la adăpost, pentru că la meteo se comunicase: „Se apropie un viscol puternic care va lovi întreaga țară.”

Nu știu dacă Tom Simpson este aici, fiindcă în Canada se anunțase să nu se treacă prin ținutul acesta. Astfel, toți spuneau: „Nu mergeți pe acolo! Mergeți pe alt drum, din cauza viscolului care va veni!”

Eu coboram pe munte gândindu-mă la toate acestea. Era cam 10.00 dimineața și deodată am auzit un Glas care-mi vorbea la fel de clar cum mă auziți voi pe mine: „Oprește-te, întoarce-te și du-te înapoi!”

Aceste lucruri nu se pot spune printre necredincioși, fiindcă ei nu le pot înțelege. Este nevoie de o înțelegere duhovnicească pentru a înțelege lucrurile duhovnicești. Cuvântul este duhovnicesc și este tălmăcit duhovnicește pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Atunci m-am oprit și m-am gândit: „Dacă mă întorc o jumătate de milă înapoi, vijelia va fi în toi!”

David Wood îmi făcuse un sandvici. Oricum nu aveam la noi decât ceapă, pâine și miere. În timp ce mergeam înapoi pe munte, ploua atât de tare încât curând am fost ud. Atunci mi-am zis: „Păi, am să mănânc și am să aștept.”

Și în timp ce stăteam acolo, mă gândeam: „Cred că nu a fost nimic, ci doar mi-am imaginat. Poate a fost doar vântul care a făcut frunzele să foșnească.” Și am pornit mai departe. Dar curând n-am mai putut înainta și mi-am zis: „Cred că am să mă întorc.” Însă atunci am auzit din nou Glasul acela: „Du-te înapoi de unde ai venit!” M-am oprit și am stat pe loc. Îmi era frică să mă întorc acolo sus pentru că vântul era deja îngrozitor de puternic.

Uneori, Dumnezeu ne cere să facem lucruri care par foarte periculoase și nefirești. De exemplu, pe Moise l-a trimis să cucerească Egiptul cu un toiag strâmb. El procedează așa, adică face imposibilul, pentru ca omul să știe că nu este el, ci Dumnezeu este Cel ce face acel lucru.

Am pornit înapoi spre vârful muntelui, luând în piept vântul care sufla atât de tare încât îndoia copacii. După un timp, m-am așezat jos, mi-am luat pușca și mi-am pus-o sus așa (fratele Branham arată), mi-am pus binoclul sub cămașă și m-am

gândit: „Ce fac eu aici?”

Dar Dumnezeu lucrează în felul Său misterios ca să-și facă minunile. Ele trec peste gândirea firească. Și în timp ce mergeam așa, m-am gândit la Dumnezeu și mi-am zis: „Oare de ce m-am întors înapoi? Cu cât înaintez, furtuna devine tot mai puternică și nu mai văd nimic înainte.”

Nu trebuie să credeți ce spun, însă este adevărul. Și Glasul a spus: „Eu sunt Domnul Dumnezeu. Eu am creat cerurile și pământul și Mi se spune Natura!” Atunci mi-am luat pălăria de pe cap. Nu știam de unde venea Glasul acela și nu vedeam nimic, doar Îl auzeam. De obicei văd Lumina care este prezentă, dar acum am privit peste tot și nu am văzut-o. Atunci am zis: „Unde ești, Dumnezeule, Creatorul meu?” Am privit în jur și l-am auzit din nou Glasul care spunea: „Eu sunt Domnul Dumnezeu care am poruncit să vină veverițele la existență!” Voi știți cu toții despre aceasta. Așa să mă ajute Dumnezeu, iar dacă nu spun adevărul în fața acestei Biblîi, Dumnezeu să mă lovească cu moartea chiar aici pe platformă! Dar este adevărul. El este încă Creatorul, este Dumnezeu care a putut aduce un berbec pentru Avraam. El este încă IeHoVaH Jire, Domnul care poartă de grijă.

A avut cumva Avraam acel berbec? După ce a călătorit timp de trei zile departe de civilizație, a ajuns sus pe vârful muntelui, unde nu era nici apă, nici altceva, dar când a avut nevoie de un berbec, iată că acolo era unul prins cu coarnele într-un tufiș. Astfel, Avraam s-a dus, l-a luat și l-a pus pe altarul său. Dar Dumnezeu a rămas Același IeHoVaH Jire, Domnul care poartă de grijă.

El este în stare să împlinească orice a făgăduit. Cred că în Marcu 11.23 scrie: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia...”* dar eu nu am putut înțelege aceasta. Voi știți povestea.

Deci vă spun adevărul. Și El a spus: „Eu sunt Cel ce am adus la existență acele veverițe.” Vântul continua să sufle cu putere și a trebuit să mă mușc ca să-mi dau seama dacă este real.

Vreau să vă mai spun ceva. Adevărata gândire duhovnicească este la un pas de nebunie. Ați știut aceasta? O cercetare științifică vă poate răspunde la aceasta. Pentru moment ești ca o secure veche și neascuțită, iar când devii puțin duhovnicesc ești ca o lamă de bărbierit, iar dacă cineva încearcă să se ridice aici, va merge cu siguranță pe drumul greșit. Însă dacă îl ridică Domnul acolo sus, este cu mult deasupra multora. Acolo au loc vedeniile și celelalte lucruri; acolo este Împărăția lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care poezii și prorocii au fost considerați nebuni.

Chiar și Isus a fost numit nebun. Ei ziceau: „*Are drac, este nebun; de ce-L ascultați?*” (Ioan 10.20). Uitați-vă la poeți și la proroci de-a lungul epocilor. Dacă încerci să ieși de acolo, ești gata, nu vei reuși. Este nevoie de o Mână venită din slavă, să te țină să nu cazi de pe marginea aceea îngustă situată între lucrurile bune și cele rele.

Chiar atunci El a vorbit din nou și a spus: „Eu sunt Cel care am stat în noaptea aceea pe corabie și am făcut valurile și vânturile să se oprească. Ridică-te în picioare și mustră această furtună și ea te va asculta!” Aceasta este a treia etapă a slujbei care urma. Este exact ceea ce a făcut El, iar aici era din nou El, Duhul Lui.

Am întâlnit atât de multe imitații încât mi-e frică să mă gândesc, dar aceste lucruri vor fi cât va fi lumea. Întotdeauna este o mulțime amestecată, și trebuie să fie și imitația. A fost în zilele Lui, a fost în timpul lui Moise și va fi întotdeauna. Este și în zilele acestea când Duhul Sfânt încearcă să-și facă lucrarea, dar imitația nu va face decât să scoată și mai mult în evidență lucrarea adevărată a lui Dumnezeu.

Atunci m-am ridicat și am spus: „Doamne Dumnezeule, Creatorul naturii, eu cred că Tu ai vorbit, fiindcă niciodată nu mi-ai arătat ceva greșit și niciodată nu m-ai lăsat să spun ceva ce nu s-a împlinit. Acesta este motivul pentru care îi spun acestei furtuni care urlă: „Du-te la locul tău! Întoarce-te și lasă locul acesta în pace! Îi poruncesc soarelui să strălucească în următoarele patru zile, până când îi ajut pe bărbații care mă însoțesc să-și obțină trofee și vom pleca din munții aceștia!”

Și Domnul Dumnezeu care în dimineața aceasta este Judecătorul meu, știe că ploaia și vijelia s-a oprit și într-o clipă nu a mai fost nimic. M-am uitat și am văzut cum din partea cealaltă a venit un vânt care a ridicat norii așa (fratele Branham arată) și în câteva minute soarele și-a făcut apariția chiar pe vârful, strălucind cât se poate de frumos.

La fel s-a întâmplat și în Germania. Cred că vă amintiți furtuna din Germania, când vrăjitorii aceia în număr de cincizeci, tăiau pene cu foarfecele, rosteau incantații și spuneau că vor spulbera cortul în care erau adunați treizeci de mii de oameni.

Era prezent și fratele Arganbright. Și a venit o furtună, iar un nor s-a așezat chiar deasupra cortului. Eu stăteam lângă fratele Lowesten. Cred că mulți îl cunoașteți. El s-a născut în Germania și este traducătorul meu de acolo. Eu m-am întors spre el și i-am spus: „Să nu traduci ce voi spune acum!” după care am zis: „Doamne Dumnezeule, Tu mi-ai dat o vedenie și m-ai trimis în Germania, dar vrăjitorii aceștia au adus furtuna. Tu ești Dumnezeu creației, de aceea fă să se știe că Tu ești Dumnezeu!” Numai cei care înțelegeau engleza a știut ce am spus.

Chiar atunci, cortul în care erau treizeci de mii de oameni s-a mișcat în sus și-n jos și norii au început să se îndepărteze cu tunete. În mai puțin de cinci minute, soarele a început să strălucească și în jur de o mie cinci sute de nemți s-au întors la Domnul Isus Hristos. El este încă Același Dumnezeu care a fost dintotdeauna.

Atunci pe munte, timp de patru zile nu a mai fost nici un nor pe cer. Voi știți cu toții că acesta este adevărul.

Când am coborât la stația de benzină, i-am spus bărbatului de acolo: „Este destul de uscat.”

„Da, este uscat. Așteptam să vină o furtună, dar nu știm ce a oprit-o.”

Când eram pe drum, pe partea cealaltă în Colorado, m-am oprit împreună cu fiul meu la benzinărie, fiindcă i-am zis: „Haide să vedem dacă furtuna a ajuns pe aici.” Astfel, am intrat înăuntru și am zis: „Bună dimineața. Este o zi frumoasă.”

„Da,” a răspuns el. ”Soarele răsare să ardă din nou. Vara aceasta ne-a pârlit.”

„Așa este în tot ținutul. Dar nu trebuia să înceapă perioada furtunilor?”

„Știi ceva?” a continuat bărbatul, „Toate ziarele și radioul au anunțat zilele trecute că vine o furtună puternică. De altfel, s-au adunat norii și a început furtuna, dar deodată s-a oprit fără să se știe din ce cauză, și norii s-au împrăștiat.”

El este încă Dumnezeu așa cum a fost întotdeauna. Cum ar fi să spună un om acele lucruri dacă nu-i poruncește Dumnezeu s-o facă? Vedeți, nu este vorba de influență, ci știi ce spui și atunci vorbești. Dar să nu spui cumva: „O, știam că este așa!” Mulți cred că darurile lui Dumnezeu... Așteaptă până când ești sigur că este Dumnezeu. Așteaptă până îți auzi Glasul și știi că este El! Abia atunci poți spune: „Așa vorbește Domnul!” Dacă nu este „Așa vorbește Domnul,” este doar influența, părerea sau gândul tău. Unii oameni zic: „Spune aceasta pentru mine! Fă aceasta pentru mine!” dar cum poți să faci aceasta fără să aștepti să o spună mai întâi Dumnezeu? Cum aș putea spune: „Fratele Jack Moore a zis...” când Jack Moore nu a spus nimic? Înțelegeți? Trebuie să vină mai întâi Dumnezeu și nu să te lași influențat. Trebuie să fie de la Dumnezeu, iar atunci se va întâmpla pentru că este „Așa vorbește Domnul.”

Nu toată lumea poate avea aceasta. Nu, domnilor. Nu poate fi așa. Niciodată nu a fost așa, și nici nu va fi. Dumnezeu lucrează cu un om. Așa a făcut în timpul lui Noe; așa a făcut în zilele lui Iosua și așa a făcut în zilele lui Moise. El nu a folosit niciodată un sistem, ci a lucrat cu individul pentru că nu există doi oameni la fel. Desigur, nu toți trebuiau să fie ca Moise. Ei nu înțelegeau, dar trebuiau să-l urmeze.

Dacă un om este uns de Dumnezeu, el vă va îndruma să-L urmați pe Duhul Sfânt și Biblia, pentru că El este Cel ce face aceste lucruri: Isus Hristos în forma Duhului Sfânt lucrând în oameni.

În timp ce coboram de pe munte am început să plâng. Nu puteam să mă abțin pentru că am văzut ce s-a întâmplat într-o clipă.

Câți din frații care au fost acolo sunt prezenți aici? Știu că a fost și Fred Sothmann împreună cu ceilalți... Ba nu, Fred a fost cu mine în celălalt loc. Este prezent cineva care a fost atunci? Fratele Banks Wood este? Este cineva în afară de Billy Paul?

Băieții tocmai au plecat și la fel fratele Wood și fratele Taylor sau cum îl cheamă, căci i-am uitat numele. Au fost patru sau cinci frați. Fratele Martin a plecat cu o zi mai repede, din cauza furtunii care urma să vină. Cred că vă amintiți cu toții anunțurile meteo cu privire la furtuna aceea. (Un frate Spune: „Eu am întâlnit-o.”). Ce spui? Ai întâlnit-o? („Da, am întâlnit-o.”). Deci ai întâlnit-o.

Cu câțiva ani în urmă, când am fost la vânătoare cu oamenii de afaceri ai Evangheliei depline, I-am promis lui Dumnezeu că nu voi mai împușca animale pentru nimeni, decât dacă este vreo urgență. Nu o mai fac.

Este aici fratele Jack Palmer? Fratele Palmer este din Georgia și vine de obicei aici, iar cu o seară înainte mi-a zis: „Frate Branham, să-mi aduci o căprioară.”

Eu am dat din cap fiindcă știam că îi promisesem că nu voi mai împușca animale fără motiv, pentru că în anul acela am împușcat, doar eu, nouăsprezece elani. Am făcut aceasta pentru oamenii de afaceri care stăteau acolo și discutau despre afacerile lor. A trebuit să merg să le fac jocul de a ucide, ceea ce m-a plasat în categoria ucigașilor de animale. Dar nu mai fac aceasta! Îi duc unde vor, dar nu mai împușc animale pentru ei, fiindcă I-am promis lui Dumnezeu că nu o voi mai face.

Astfel, am plecat din locul acela și am pornit-o la vale, când un Glas mi-a zis: „De ce nu umbli cu Mine?”

„Doamne Dumnezeule, eu știu că numai mâna Ta putea alunga acei nori și să facă ce s-a întâmplat aici.” Căldura soarelui mi-a uscat cămașa udă în timp ce ieșeau aburi din ea. Și am zis: „Doamne, o voi lua pe aici, dacă nu vrei să merg într-o anumită direcție. Am vrut să merg și să stau puțin acolo, în amintirea primei și ultimei noastre ieșiri pe care am făcut-o împreună în luna de miere. Atunci am luat-o cu mine într-o călătorie de vânătoare, și uite că anul acesta am ajuns aici la vânătoare cu acești frați, în timp ce ea a rămas la Tucson să aibă grijă ca totul să meargă bine acasă.”

În timp ce mergeam mai departe, mă gândeam: „Oare de ce ea nu mi-a spus niciodată nimic când am plecat undeva?” Poate vi se pare caraghios acest gând, dar orice om poate gândi așa. Eu cred că în lumea aceasta nu există nici o femeie ca soția mea care este o persoană minunată, puțin sfioasă și stă acasă. Ea îmi pregătește întotdeauna hainele când plec în călătorii sau în altă parte, iar când mă întorc îmi place să glumesc cu ea și îi spun: „Eu sunt soțul tău. Tu ești soția mea?” Îmi place aceasta. Îmi sărut copiii, îngenunchez și mă rog, iar ca să nu-mi pierd mințile din cauza mulțimii de oameni și a acelor lucruri, mă îmbrac și plec la vânătoare sau la pescuit, departe de ea. Și ea trebuie să poarte singură toate aceste lucruri.

Apoi m-am gândit: „Tot ce știu eu este Dumnezeu și Cuvântul Său, și vorbesc numai despre El.” Atunci mi-a venit un gând care spunea: „Poate ea chiar vrea să pleci pentru că atunci este mai liniștită.” Gândindu-mă la aceasta, mi-am frecat barba zicând: „Hmm!” iar atunci am simțit ce barbă mare aveam. Jumătate din ea era albă, așa că mi-am zis: „Știi încotro te îndrepti, Billy, fiindcă ai trecut deja de cincizeci de ani!” Și tot gândindu-mă la aceste lucruri, am mers mai departe cu pușca pe umăr.

Deodată s-a întâmplat ceva. Nu știu cum s-a întâmplat, dar eram din nou băiat. Am privit și în fața mea stătea ea, exact cum era când am luat-o de soție. M-am frecat

la ochi și am privit-o din nou. Stătea cu brațele deschise așa și mă privea. Atunci mi-am plecat capul. Mă îndreptam chiar spre locul de aducere aminte al aniversării noastre. Era lângă acei copaci, acolo unde sunt și șerpi, cum este în pădurile din nord, din Adirondack. Eu merg acolo în fiecare an pe data de 23 octombrie, ziua aniversării căsătoriei noastre.

Deci, ea stătea acolo. Mi-am lăsat pușca jos și am privit într-acolo, iar ea stătea încă în locul acela cu brațele deschise. Atunci m-am gândit: „Cred că mi-am pierdut mințile!” Am privit din nou și m-am gândit: „Cum este posibil așa ceva?” Sunt din nou un băiat tânăr. Mi-am privit mâinile și am spus: „Doamne, responsabilitatea mea de a aduce Mesajul Tău în lume, a făcut cu siguranță ceva cu mine.” Am privit din nou într-acolo și atunci s-a făcut nevăzută.

Mi-am pus pușca pe umăr și mi-am zis: „Poate în felul acesta m-ai lăsat să înțeleg că i se rupe inima când vin acasă de undeva și plec iar la vânătoare.”

Apoi, în timp ce mergeam mai departe, mi-am luat pălăria jos și am spus: „Dumnezeule, știu că ești aici. Nu am nici o îndoială cu privire la aceasta și cred fiecare Cuvânt al Tău. Tu ai făcut ca soarele acesta să strălucească din nou; Tu ești Cel care face toate aceste lucruri; Tu ești Creatorul. Am fost atât de încet și mă tem să iau controlul; mi-e teamă să nu fac ceva greșit, dar mai este un lucru pe care Te rog să-l faci. Ridică povara aceasta de pe inima mea. Nu este nevoie să mai spun, dar de cinci ani am strigat constant spre Tine pentru aceasta. Ce am făcut? Spune-mi, Te rog, ce este?”

Am urcat colina din fața mea, chiar aproape de locul unde urma să mă așez câteva minute să-i mulțumesc Domnului pentru soția mea și pentru căsnicia reușită pe care ne-a dat-o El, pentru dragostea pe care am avut-o unul pentru celălalt în toți anii aceștia și pentru copiii noștri. Fac aceasta în fiecare an, de 23 octombrie. Chiar acolo era un șarpe de vreo zece inch grosime (25 de centimetri), care a venit așa (fratele Branham arată), a făcut un L și a plecat mai departe. În timp ce urcam pe deal, am simțit că obolesc, așa că m-am oprit și m-am sprijinit de un copac.

Curând am auzit un foșnet pe frunzele care se uscaseră între timp. M-am uitat să văd ce este. Erau lacrimile care îmi curgeau din ochi, se prelingeau pe barba căruntă și cădeau pe frunze. Atunci am zis: „O, Dumnezeule, sunt un ratat!” Apoi am continuat: „Mă încred că vei fi îndurător față de ea. Eu nu sunt vrednic să cer îndurare. Știu că îmbătrânesc și că într-o zi va trebui să plec.”

Probabil oamenii cred că sunt nebun, dar când merg în acele locuri, îl găsesc pe Dumnezeu. Acolo totul este atât de real pentru mine, ca și cum aș fi aici, ba chiar mai mult. Pentru mine este ca și cum aș sta numai cu El și aș vorbi numai cu El.

Stând acolo, am auzit un foșnet slab care m-a făcut să-mi ridic privirea. Aveam o cămașă roșie și o batistă roșie înfășurată la pălăria mea western. Când m-am uitat, am văzut trei căprioare care treceau chiar pe lângă mine. Datorită împușcăturilor vânătorilor ar fi trebuit să fie speriate și ascunse pe undeva, dar nu, ele stăteau și se uitau la mine.

Aveam suficientă carne, pentru că era o căprioară și doi pui mari, iar ceva îmi spunea: „Este suficientă carne: una pentru fratele Evans, una pentru fratele Welsh și una pentru predicatorul metodist.. Este numărul pe care ți-l dă Domnul Dumnezeu. Nu pot să-ți scape.”

Aveam pușca pe umăr și înainte ca să se poată întoarce să fugă, le-aș fi omorât pe toate trei. Erau în mâinile mele și mi-ar fi fost ușor să le rostogolesc pe deal în jos, iar pentru că erau trei, puteam pleca imediat acasă din acei munți. Stăteam și mă uitam la ele, în timp ce ele se uitau la mine de la o depărtare de 15-20 de yarzi (13-18 metri). Am stat liniștit.

Nu știu dacă cineva de aici a vânat căprioare, dar ele sunt ciudate sau mai bine zis imprevizibile. Ele își fixează picioarele așa... (Fratele Branham arată). Și în timp ce mă priveau, mă gândeam că ajunge să-mi îndrept pușca spre ele și sunt gata. Dar chiar atunci mi-am amintit că îi promisesem lui Dumnezeu că nu voi mai vâna pentru nimeni, așa că am zis: „Nu pot face aceasta, N-ar fi corect, pentru că l-am

promis lui Dumnezeu că nu o voi mai face.”

Când Îi faci o promisiune lui Dumnezeu, să te ții de ea, pentru că El așteaptă aceasta de la tine.

Apoi am zis: „Du-te, mamă! Ia-ți puii, mergeți în pădure și bucurați-vă pentru că și eu mă bucur. Ești în mâinile mele, dar nu te voi omorî.”

Ele s-a apropiat și mai mult de mine, ceea ce este neobișnuit pentru o căprioară, m-au privit și apoi și-au întors capul. Eu stăteam acolo îmbrăcat în roșu și cu pușca în mână. S-au apropiat atât de mult încât le puteam atinge cu mâna. Au mirosit puțin în jur, apoi s-au îndepărtat. După ce au făcut câțiva pași, s-au oprit și s-au întors din nou, iar ceva îmi spunea din nou: „Sunt în mâna ta. Domnul ți le-a dat în mână.”

„Așa este, dar am promis că nu voi mai face niciodată aceasta,” am răspuns eu.

Apoi m-am gândit la împăratul David care a ajuns în locul unde dormea împăratul Saul. Și Abișai i-a zis: „Domnul ți l-a dat în mâinile tale!” însă David a răspuns: „Să mă ferească Domnul să pun mâna pe unsul Domnului.” (1Samuel 26.11). Vedeți, voi trebuie să aveți grijă când faceți o promisiune.

Și am spus din nou: „I-am promis Domnului că nu mai fac aceasta, deci nu o mai fac.” Apoi am zis: „Mamă, ia-ți puii și du-te în pădure. Ești în mâinile mele și nu ai scăpa nici dacă ai vrea, dar n-am să-ți fac nici un rău. Du-te în pădure!” Și ele au venit din nou lângă mine, așa că m-am gândit: „Aceasta este foarte ciudat.”

Eu sunt un om al pădurii și l-am văzut pe Dumnezeu în natură: în apus și în răsărit; și am văzut că natura vorbește despre moarte și viață, despre îngropare și înviere. De exemplu, copacii. Noi vedem cum seva pleacă din copac și se duce jos în

mormântul rădăcinilor, iar primăvara vine înapoi în înviere. Toate vorbesc despre viață și înviere.

Am stat acolo și le-am urmărit atent, iar după un timp s-au întors și au plecat în pădure. Am rămas acolo mut de uimire.

După ce au plecat căprioarele, iar soarele îmi încălzea spatele, Glasul acela mi-a vorbit din nou și mi-a zis: „Ți-ai amintit promisiunea făcută, așa-i?”

„Da, Doamne, mi-am amintit-o, și știu că ești Tu. Nu Te văd, dar știu că ești aici, fiindcă Îți aud Glasul.”

Și El a continuat: „Pentru că te-ai ținut de promisiune, și Eu Îmi voi aminti de promisiunea Mea: nu te voi lăsa și nu te voi părăsi niciodată.”

O, de atunci nu m-am mai simțit împovărat! Am coborât de pe munte și toată după-amiaza a venit vedenie după vedenie, iar de atunci totul a fost altfel, fiindcă povara îmi fusese luată.

Noi știm cum au mers lucrurile când a început slujba cu simțirea bolii pe mână. Într-o seară eram la familia Malicki. Fratele Moore și fratele Brown cunosc această familie. Eu am luat mâna doamnei Malicki în mâna mea și i-am zis: „Uite, vezi vibrația de pe ea?” Și am adăugat: „Tu suferi de tromboză în urma nașterii. Ea lucrează deja în tine.” Femeia era pe punctul să-și piardă viața.

Fratele Malicki m-a întrebat: „Cum faci asta, frate Branham?”

„Nu știu să-ți spun. Tot ce pot spune e că este Dumnezeu.”

Îmi țineam mâna așa, iar la un moment dat am spus: „Uite, aici este mâna soției mele. Din câte știu, ea nu are nimic. Pune-ți mâinile peste mâna mea, dragă.” Când a făcut aceasta, am simțit imediat vibrația unei tumori femeiești, așa că am zis:

„Scumpa mea, ai o tumoare la organele femeiești.”

„Dar nu simt nimic,” a răspuns ea.

„Scumpa mea, este aici pe mâna mea. Ridică mâna.” Ea a ridicat-o, apoi a pus-o înapoi. „Vezi?” am întrebat-o eu.

Când am mers acasă, ne-am dus la un medic cu care am fost coleg de școală, ca s-o examineze, iar el a zis: „Să știi că nu este nimic, Billy. Este sănătoasă, nu există nici o tumoare.”

„Sam, nu vreau să pun la îndoială cuvântul tău, dar sunt sigur că este o tumoare acolo.” După trei sau patru ani, am făcut examenul medical în vederea călătoriei peste ocean, iar ea a venit cu mine și s-a controlat. Nici atunci medicii nu au depistat nimic.

În urmă cu doi ani... Trebuie să vă spun tot adevărul. Nu vreau să sar peste nimic, fiindcă trebuie să spun tot adevărul.

Eu v-am spus despre dragostea pe care o am pentru soția mea, însă trebuie să fim atenți la unele lucruri. Vă spun adevărul, iar Tatăl ceresc, care este Martorul meu, știe aceasta.

Într-o casă se întâmplă multe lucruri, iar biata de ea trece prin niște schimbări

specifice menopauzei.

În urmă cu doi ani când a fost la medic, i-a găsit o tumoare pe ovarul stâng. Era o umflătură cam de mărimea unei alune, iar doctorul mi-a zis: „Dă-mi voie s-o mai examinez o dată, frate Branham.” După examinare, mi-a zis: „Dacă este o tumoare, în trei luni îşi va mări dimensiunea şi trebuie să se vadă.”

Înainte de a continua, trebuie să vă mai spun ceva ce am uitat. Odată, am intrat în casă să fac ceva, apoi am ieşit afară, iar soţia mi-a zis:

„Billy, poţi merge cu mine până în oraş?”

„Acum nu pot, dragă.”

„Dar cu Becky ce putem face referitor la cutare lucru?”

„Nu ştiu dragă.”

Apoi a intervenit ceva şi s-a enervat atât de tare încât abia s-a putut abţine. Oamenii ne veneau în casă şi noaptea. Chiar şi la unu noaptea erau încă oameni în casă şi pe afară, sau se uitau pe la geamuri. Din cauza aceasta, ea a devenit foarte nervoasă şi la un moment dat mi-a replicat ceva ce nu trebuia spus: „Bill, tu eşti plecat tot timpul şi eu trebuie să am grijă de copii singură. Nu eşti niciodată aici când trebuie să luăm decizii importante.” Apoi a început să plângă, a intrat în casă şi a închis uşa.

Când am văzut aceasta, mi-am zis: „Sărmana de ea...” şi m-am dus în casă, dar chiar atunci Domnul mi-a zis: „Citeşte Numeri capitolul 22.” Este textul în care Miriam a vorbit împotriva lui Moise pentru că îşi luase o nevastă etiopeană. Ar fi

fost mai bine pentru ea s-o scuipe tatăl ei decât să facă acel lucru.

M-am dus la ea și i-am zis: „Draga mea ai spus ce nu trebuia.” Ea plângea. Și eu am continuat: „Scumpo, ai spus ce nu trebuia, iar Dumnezeu te va face să plătești pentru aceasta. Nu trebuia să faci aceasta! Și eu sunt frământat, dar nu trebuia să vorbești așa.”

„Păi, m-am enervat foarte tare, Bill,” a răspuns ea. M-am întors și am plecat pentru că știam că în starea în care era nu puteam să-i spun nimic.

Cam o lună mai târziu, la următorul control medical, s-a văzut tumoarea. Anul trecut a fost din nou la un control și s-a constatat că avea deja mărimea unei portocale, iar doctorul ne-a spus: „Nu mai amânați! Trebuie operată imediat pentru că este o tumoare malignă care crește foarte repede. Ce vei face dacă se întinde pe toată partea aceea?”

„Doctore,” am spus eu, „noi avem credință în Dumnezeu.”

Nu am spus nimic bisericii despre aceasta și am lăsat lucrurile așa cum erau, dar am început să mă rog și am spus: „Doamne Dumnezeule, ajută-ne, Te rog.” Dar tumoarea a continuat să crească.

Apoi ne-am mutat la Tucson, iar medicul nostru de acasă a trimis vorbă unui prieten de-1 lui care era tot medic și l-a rugat să înlătore imediat tumoarea din trupul ei. El i-a scris: „Tumoarea a crescut foarte mult într-un an, așa că de la mărimea unei alune a ajuns de mărimea unui grapefruit.” Era deja vizibilă.

Noi ne-am rugat, am plâns și am strigat, dar nu s-a întâmplat nimic. Ieri a trebuit să mergă la examinarea de dinaintea operației.

„Dragă,” i-am spus eu, „știu că nu-ți place dar trebuie scoasă afară fiindcă a crescut foarte mult, iar credința noastră nu este suficientă.”

Cu o zi înainte, mi-a zis: „Nu mă suna decât după serviciul de seară al fratelui Jack, ca să-mi spui ce mesaj ai avut și cum sunt oamenii din Shreveport. Atunci îți voi spune și ce a zis medicul.”

„Bine, dragă,” am răspuns eu și am închis.

Întotdeauna când plecăm de acasă, noi îngenunchem împreună cu copiii și ne rugăm. Când plec peste ocean, spun: „Doamne Isuse, ai grijă de familia mea,” iar ei se roagă pentru mine, ca Dumnezeu să mă ajute să ne putem reîntâlni cu bine. Atunci copiii încep să plângă și știți cum este.

Vorbind despre împușcarea președintelui Kennedy, vreau să vă spun că și eu a trebuit să fiu păzit de multe ori, fiindcă într-o noapte am fost ținta unei lunete cu infraroșu, trăgându-se asupra mea de la trei sau patru sute de yarzi (273-364 metri).

Am fost în țări catolice unde sunt acei radicali și jos în Mexic, unde mi se trimiteau bilete de amenințare în care mi se scria: „La noapte te termin!” etc. Cine știe, poate într-o zi vor reuși. Dar eu nu mă tem pentru că am lângă mine pe Cineva care va avea grijă de mine când va veni timpul acela.

Înainte de a pleca din nou, eram numai singur acasă pentru că ceilalți erau plecați, așa că am îngenunchat în cameră și am spus: „Tată ceresc, Te rog ai milă și ajută-mă, fiindcă merg la Shreveport să fac tot ce pot pentru Împărăția Ta. Eu am îngenunchat de multe ori în camera aceasta împreună cu soția mea, dar astăzi sunt singur. Mâine se duce la doctor și probabil nu voi reuși să termin adunarea până când va fi dusă la spital pentru acea tumoare cu privire la care Te-am rugat să o iei de la ea.” Doamne, dacă a spus ceva greșit atunci când a fost tulburată, Te

rog să ai în vedere că niciodată, absolut niciodată, nu a spus nimic împotriva când mergeam la adunările Tale, ci mi-a pregătit întotdeauna hainele, m-a ținut de mână, a plâns și s-a rugat și a spus că ar vrea să facă și ea ceva pentru Domnul. Privește, Te rog, la starea ei, Doamne și nu o lăsa să treacă. Ajut-o, Te rog, și fii îndurător față de ea, iar dacă trebuie să treacă prin acea operație, ajut-o. Nu știu ce m-aș face dacă ar trebui s-o pierd acum, pentru că sunt un om bătrân, iar copiii trebuie crescuți. Ce aș putea face eu? Te rog să ai milă de ea. Știu că o iubești, de aceea Te rog să o ajuți.”

În timp ce mă rugam, am auzit un Glas care zicea: „Ridică-te în picioare!” Am continuat să mă rog pentru că am crezut că mi-am imaginat că aud acel Glas, dar El a repetat: „Ridică-te în picioare!” M-am oprit din rugăciune și am privit în sus pictura lui Hristos...

Mie nu mi-a plăcut niciodată pictura făcută de Sallman, dar îmi place cea făcută de Hofmann: „Isus la treizeci și trei de ani.” Am un tablou mare în camera mea, iar când L-am văzut în vedenie arăta ca în acel tablou. Eu am pus tabloul în așa fel încât atunci când mă rog, să aibă privirea îndreptată spre mine.

Deci, m-am uitat drept la tablou, apoi am privit în jur și m-am întrebat: „Ce a fost aceasta? Cum adică, „Ridică-te în picioare!”?” Atunci m-am gândit să mă ridic în picioare. Și aceeași Voce care mi-a vorbit pe munte și întotdeauna, a vorbit din nou.

„Doamne, Tu ești Cel care îi vorbești robului Tău?”

Și El a zis: „Spune doar un cuvânt și nu va mai fi nici o tumoare!”

Am stat puțin să-mi revin. Mulți din cei de aici și frații din tabernacol știu de tumoarea ei. Și am spus: „Atunci cer în Numele Domnului Isus Hristos ca acea tumoare s-o părăsească!” În ultima vreme a supărat-o foarte mult și trei sau patru

zile a stat numai în pat, așa că am continuat: „Să nu se mai găsească nici urmă de tumoare, pentru că Domnul Dumnezeu este Creatorul cerurilor și al pământului! El poate opri vânturile și furtunile și poate muștra mările. Tu, care ai adus la existență veverițele, poți să omori vrăjmașul din trupul ei. Vânturile și apa sunt creația lui Dumnezeu, dar diavolul a intrat în ea, iar aceasta a provocat agitația mării. Însă Tu, care ai potolit-o, poți îndepărta și tumoarea soției mele și eu spun că faci acest lucru chiar acum și nu va mai fi găsită niciodată. Este terminată!”

M-am dus și le-am spus acest lucru fiului și nurorii mele. Apoi am venit aici să țin adunarea, iar după adunare am sunat-o. Ea nu știa încă ce se întâmplase pentru că nu-i spusese nimic. Dar când am sunat-o era foarte bucuroasă și mi-a spus: „Billy scumpule, trebuie să-ți spun ceva. Nu mai este nici un semn de tumoare în trupul meu. Doctorul a spus că nu găsește nimic. M-am bucurat atât de mult! Era cu mine doamna Norman și încă două sau trei surori, iar doctorul a spus: „Nu pot să înțeleg! Acum o lună, aici era o tumoare cât un grapefruit. Doamnă Branham, să fii liniștită, fiindcă nu este nici un semn că mai este vreo tumoare.”

Acesta este Domnul Dumnezeul nostru! O zi a recunoștinței! Îi mulțumim pentru Darul Său, pentru Isus Hristos, pentru Darul Său suprem care este Același ieri, azi și în veci! Acesta este adevărul. Eu nu sunt de acord cu juratul pe ceruri sau pe pământ, dar vă spun cu Biblia pe inimă că acesta este adevărul, iar Dumnezeul pe care Îl iubesc știe că fiecare cuvânt este adevărul.

Mă gândeam că mâine trebuie să plec și să întrerup această campanie. Nu puteam să le promit oamenilor că mă voi întoarce de Crăciun, fiindcă mă temeam în inima mea că soția urma să intre în operație ca să-i fie scoasă tumoarea care era de mărimea unui grapefruit. Și iată cum este acum, fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu a zis: „Spune ce vrei și așa va fi!” iar eu am spus: „Să dispară tumoarea și să nu se mai găsească!”

Și astăzi nu mai este. Aceiași doctori renumiți din Tucson au văzut-o cu câteva zile în urmă și au spus cât era de mare, nu au mai găsit nici urmă de ea și au declarat: „Doamnă Branham, nicăieri nu mai este nici un semn de tumoare!”

O, cât Îi suntem de recunoscători lui Dumnezeu! Aceasta este pentru mine o zi a recunoștinței, fiindcă știu că deasupra la toate, acel chip frumos cu care m-am căsătorit, va fi într-o zi din nou tânăr și nu va mai îmbătrâni niciodată, fiindcă darul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt pe care L-am primit prin Isus Hristos este Ancora noastră.

Noi ar trebui să fim cei mai recunoscători oameni de pe pământ, pentru că pe lângă vindecare, pe lângă aceste lucruri care au loc, avem asigurarea că același Dumnezeu, același Stâlp de Foc, același Înger al lui Dumnezeu, același Isus ieri, azi și în veci, face aceleași lucruri, prin aceeași Putere și prin același Nume. Ce ancoră sigură și statornică pentru suflet! Fie ca Domnul Dumnezeul cerurilor să vă binecuvânteze pe fiecare din belșug!

Să ne plecăm capetele.

Doamne, Îți sunt atât de recunoscător încât nici nu știu ce să spun, fiindcă nu pot să mă exprim. Când s-a cântat mai înainte acel imn, am simțit că mi-a sărit inima în piept de bucurie și a venit mărturia. Tată ceresc, Tu știi că tot ce am spus este adevărul, și că nu am motiv să le spun altceva decât adevărul.

.....

... natura să Te laude. Toată suflarea să Te laude, Dumnezeule și toți să-Ți fie recunoscători pentru timpul pe care Îl avem.

Scumpule Tată ceresc, văd că aici stă un băiat într-un scaun cu rotile și știu că sunt și alți bolnavi. Tu ești Dumnezeul salvator al sufletelor noastre; ești Dumnezeul care vindecă bolile și suferințele noastre.

Sunt mii de mărturii, iar slujitorul Tău le-a văzut înfăptuindu-se peste tot fără

greșeală. Noi știm că Tu ești încă IeHoVaH Jire și că ai dat deja Jertfa pentru vindecare. Același Dumnezeu care a îndepărtat acea tumoare este și aici în Shreveport, în Tucson și peste tot. Dumnezeule, Te rog ca prezența Ta sfântă să umple acest tabernacol cu puterea de vindecare, ca să-i vindeci pe toți bolnavii de aici, iar aceste binecuvântări să continue prin toată țara, ca să se știe că ești Același ieri, azi și în veci. Dă-ne aceasta, veșnicule Dumnezeu.

Vă rog să vă puneți mâinile unii peste ceilalți și să vă rugați. Stați în unitate, prin credință, în prezența lui Dumnezeu și amintiți-vă că fiecare din voi este privilegiat. El mă va judeca dacă v-am spus ceva greșit. A dat vreodată greș ceva din ceea ce v-am spus?

Vă spun la fel ca Samuel, atunci când s-a dus să-l facă împărat pe Saul: „V-am spus vreodată ceva în Numele Domnului și nu s-a împlinit? V-am cerut bani pentru mâncare?” Și ei au răspuns: „Nu, Samuel, dar vrem și noi un împărat cum au și celelalte popoare.” Dar Samuel știa că Împăratul lor era Dumnezeu.

Prieteni, puteți spune că ați văzut darul lui Dumnezeu dând greș măcar o singură dată? Nu, domnilor! Este Isus Hristos și El nu poate greși. Știința a dovedit aceasta și biserica o știe.

Acum El este aici. Tot ce vă trebuie este credința care ia Cuvântul. Ungeți-vă cu El și veți fi vindecați. În timp ce stați cu mâinile unul peste altul, strigați spre Dumnezeu din toată inima și spuneți: „Doamne Dumnezeule, Creatorul cerurilor și al pământului, Tu care ai oprit furtuna cu două mii de ani în urmă, o poți face și acum. Tu ai oprit boala și m-ai făcut bine, de aceea Îți sunt recunoscător din toată inima mea, Atotputernicule Dumnezeu!”

- Amin -